

[Karlskov Jensen.]

punkter på dagsordenen i denne omgang. Jeg kan nøjes med ganske kort at henvise til, hvad jeg sagde på venstres vegne, da lovforslag nr. L 81 var til behandling den 19. januar i år. Jeg skal kun gøre den tilføjelse, at venstre fortsat er bekymret over den udskydelse af beslutningen om at tage kernekraft i brug i Danmark, som regeringen jo må bære det fulde ansvar for. I øvrigt er vi positive over for forslaget, og vi vil benytte udvalgsarbejdet nu både i forbindelse med det konservative forslag og med redegørelsen til at prøve på at finde frem til, hvilke tidsterminer regeringen regner med.

John Winther (KF):

Også jeg vil gerne starte med at takke handelsministeren for den meget omfangsrige redegørelse, vi nu har fået.

Det fremgår jo med al ønskelig tydelighed af denne, at vi står over for en kolossal energipolitisk udfordring. Energikrisen er et globalt problem, og hvis vi ikke sætter alle kræfter ind på at tage den udfordring op, må vi se i øjnene, at det kommer til at betyde et tilbageslag af økonomisk og beskæftigelsesmæssig art i hele den industrialiserede verden af dimensioner, som det kan være svært at forestille sig.

Men det vil ikke blot være den såkaldt rige del af verden, det kommer til at gå ud over. Hvis der skal være bare den ringeste chance for at bringe udviklingen og levestandarden i den tredje verden op på et niveau, der bare nogenlunde ligner det, vi har, vil det kræve en voldsom forøgelse af det samlede energiforbrug, en forøgelse, der kun vil være mulig, hvis alle kræfter virkelig sættes ind og al viden udnyttes. De tanker, der har været fremme om et lokalt nulvækstsamfund herhjemme, som det er ført frem i visse kredse, er hul og falsk efter vor mening. Vore muligheder bl. a. for at hjælpe andre forudsætter et samfund i vækst, og vækst kræver helt enkelt, at der er mulighed for en tilfredsstillende energiforsyning.

Vi ved nu helt sikkert, at verdens olieresourcer er stærkt begrænsede. I løbet af uhyggeligt få år vil reserverne være sluppet op, hvis vi kritikløst bruger løs af denne energikilde. I et land som Danmark, hvor vi er næsten 100 pct. afhængige af olien, vil dette få helt uoverskuelige konsekvenser. Vi må derfor simpelt hen i gang, ikke bare med at have en energiplan, men også med at bringe energiplanen til udførelse.

Det konservative folkeparti kan erklære sig enig i mangt og meget i handelsministerens redegørelse. Det gælder også det afsnit, hvori det siges, at tilvejebringelsen af en plan i sig selv ikke løser problemerne. Det er så sandt, som det er sagt. Efter fremkomsten af den seneste World Energy Outlook Report fra OECD er det nu på høje tid, at vi begynder at omsætte planen i handling.

At vi skal spare på energien skal ikke diskuteres: enhver form for energispild må naturligvis undgås. Men det er lige så klart, at vi ikke løser problemerne hermed. Bespareserne vil kun kunne nedsætte stigningstakten i energiforbruget, ikke hindre, at forbruget stiger.

Hovedelementet i energiplanen er vi naturligvis enige i, nemlig at vi skal erstatte vores totale afhængighed af olien med et flerstrengt system, hvor vi har mulighed for at basere energiforsyningen på alle realisable energikilder.

Jeg vil i den forbindelse gerne slå fast, at vi i det konservative folkeparti naturligvis også ønsker, at der skal investeres og forskes i det, der af nogle er kaldt alternative energikilder, såsom vindenergi, solenergi, geotermisk energi, og hvad der ellers er blevet bragt frem i debatten. Men intet tyder på, at disse energiformer vil kunne dække mere end nogle få procent af vort fremtidige energiforbrug. Hvor udmærket det derfor end måtte være, er det at stikke befolkningen blå i øjnene at benævne dem alternative. De vil kun kunne udgøre et supplement, endda så langt man kan skue frem et såre beskedent supplement, og lad dette også være mine i hvert fald første bemærkninger til de fire VS-forslag, der er til behandling her senere i aften.

Det er vigtigt at holde sig dette for øje, når vi skal diskutere energiplanens helt korrekte målsætning om at nedsætte vor afhængighed af olieandelen i energiforbruget fra de nuværende 87 pct. til 48 pct. i 1995. En væsentlig forudsætning for, at dette kan lykkes, er, at der sker en omlægning af olieforbruget til naturgas, kul og uran. I energirådets udtalelse siges det helt klart, jeg citerer:

»... at energiplanen er en helhed, hvoraf man ikke kan tage ét element ud uden at erstatte det med et andet. Udskydelse af beslutning om iværksættelse af væsentlige elementer i planen fører i løbet af nogle få år til manglende sammenhæng, der truer en planmæssig tilrettelæggelse af energiforsyningen på læn-